Čís. 6211.

Ide o dokonaný zločin násilia proti vrchnosti, spáchaný nebezpečnou hrozbou, a nie o púhy jeho pokus, jestliže pachateľ neposlúchol výzvu obecného starostu, aby nerobil výtržnosti a vzdialil sa s miesta srážky, ale uschoval sa a z úkrytu hádzal na starostu kameňmi; je nerozhodné, že ho nezasiahol.

(Rozh. zo dňa 31. mája 1938, Zm IV 293/38.)

Najvyšší súd v trestnej veci proti A. pre zločin násilia proti vrchnosti zmätočnú sťažnosť obžalovaného zčasti odmietol, zčasti zamietol.

Z dôvodov:

Dôvod zmätočnosti podľa § 385, čís. 1 b) tr. p. uplatňuje obžalovaný v podstate námietkou, že vrchný súd mylne kvalifikoval jeho čin ako dokonaný, lebo nakoľko obecného starostu pri hádzaní kameňom netrafil a tak vlastne ani nedošlo k ublíženiu osoby obecného starostu skutkom, môže vraj ísť len o pokus násilia proti vrchnosti podľa § 65 tr. zák. — — —

Zmätočná sťažnosť v tejto časti je bezzákladná.

Podľa zisteného skutkového stavu starosta obce súc vyrozumený, že sa na slávnosti majáles strhla bitka medzi mládencami, pri ktorej jeden z nich bol aj nožom pobodaný, dostavil sa so svojím námestkom na tvár miesta, aby zjednal poriadok. Obecný starosta vyzval výtržnosť tropiacich mládencov, aby sa vzdialili a nerobili výtržnosti. Obžalovaný A. tejto výzvy neposlúchol a namiesto aby odišiel, schoval sa do krovia a odtiaľ na starostu a jeho námestka hádzal kamene až ½ kg ťažké.

Z tohoto skutkového stavu súdy nižších stolíc správne dovodily, že išlo tu o úradný výkon starostu obce a jeho námestka, plynúci z ich povolania, ktorý bol po práve, a že v tomto ich výkone obžalovaný im prekážal so zbraňou nie síce násilím, ale takým konaním, ktoré napĺňuje pojem nebezpečnej hrozby v smysle § 2, odst. 2 zák. čl. XL:1914.

Tento čin obžalovaného zakladá však skutkovú podstatu dokonaného zločinu násilia proti členom vrchnosti podľa § 2, odst. 2 a § 3, odst. 2 zák. čl. XL:1914, ktorým bol obžalovaný uznaný vinným, a nie len skutkovú podstatu pokusu, ako sa domnieva sťažovateľ. — — — —

Čís. 6212.

Byl-li předchozím rozsudkem uložen pouze trest peněžitý (§ 477 tr. zák.), nepřichází vzhledem ke kumulační zásadě § 35, posl. odst. tr. zák. v úvahu predpis § 265 tr. ř., ledaže by bylo porušeno ustanovení

§ 8 zák. čís. 31/1929 Sb. z. a n., podle něhož nesmí doba náhradního trestu, uloženého vedle trestu na svobodě, převyšovati spolu s ním jeho zákonnou trestní sazbu.

(Rozh. ze dne 2. června 1938, Zm I 428/38.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmateční stížnost státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu, jímž byli obžalovaní A., B. a C. uznáni vinnými zločinem podle §§ 197, 200 tr. z., pokud směřovala proti výroku o trestu obžalovaných B. a C.

Z důvodů:

Zmateční stížnost státního zastupitelství uplatňuje jako zmatek podle § 281, čís. 11 tr. ř., že při výměře trestu obžalovaným B. a C. nebyl vzat zřetel na ustanovení § 265 tr. ř. (v tomto směru je zmateční stížnost podána ve prospěch obžalovaných) a že obžalovanému B. byl povolen podmíněný odklad výkonu trestu, ač tento odklad byl podle § 2 zák. o podm. ods. vyloučen (v tomto směru je zmateční stížnost podána v neprospěch obžalového).

V prvém směru nelze zmateční stížnosti přisvědčiti. — — — —

Obžalovaný B. byl podle trestního lístku, který byl při hlavním přelíčení přečten, trestán okresním soudem v K. rozsudkem ze dne 15. prosince 1936 pro přestupek podle §§ 197, 461 tr. z. vězením 24 hodin podmíněně na jeden rok, při čemž byla vyslovena ztráta práva volebního, a rozsudkem téhož soudu ze dne 8. října 1937 pro přestupek podle § 477 tr. z. peněžitou pokutou 100 Kč, v případě nedobytnosti vězením v trvání 24 hodin podmíněně na jeden rok. Jediné toto druhé odsouzení je k nynějšímu odsouzení v poměru § 265 tr. ř., nalézací soud však při výměře trestu nepoužil tohoto ustanovení a nevzal k tomuto předchozímu trestu zřetel. Tím však nalézací soud nezatížil rozsudek v tomto bodě zmatkem podle § 281, čís. 11 tr. ř.

Předpis § 265 tr. ř. je pouhým důsledkem ustanovení §§ 34, 35 a 267 tr. z., podle nichž má býti pachatel, jenž spáchal více trestných činů, jsoucích předmětem téhož vyšetřování a odsouzení, potrestán podle toho z nich, na který jest uložen nejpřísnější trest, přihlížeje však k ostatním trestným činům. Ve shodě s tím stanoví § 56 tr. ř., že, klade-li se pachateli za vinu několik trestných činů, je konati trestní řízení pro všechny současně u téhož soudu a jest ovšem vynésti jediný konečný rozsudek. Tam, kde nedošlo k takovému jednotnému vyřízení, platí ustanovení § 265 tr. ř., aby se uplatnila nahoře uvedená zásada hmotného práva, t. j., aby pachatele nestihl žádný jiný trest, než který mu může býti uložen podle zásady v §§ 34, 35, 267 tr. z. vytčené (Mayer II k § 265 tr. ř.). Z toho však plyne, že ustanovení § 265 tr. ř. nelze použíti tam, kde neplatí právě uvedená zásada absorpční, modifikovaná zostřením,

které ustanovení § 265 tr. ř. zjednává právě průchod, a kde platí při ukládání trestu zásada kumulační, to jest uložení zvláštního trestu za každý sbíhající se trestný čin. Mezi tyto případy spadá i souzený případ. Obžalovaný B. byl předchozím rozsudkem odsouzen pro přestupek podle § 477 tr. z., který je v trestním zákoně ohrožen p o u z e trestem peněžitým. Podle § 35, posl. odst. tr. z. neplatí v případě reálného souběhu trestných činů, z nichž třeba jen na jediný jest určen v zákoně trest peněžitý (nebo některý z trestů v § 240, písm. b), c) tr. z. uvedených), absorpční zásada v § 34 tr. z. stanovená, nýbrž pachateli musí býti po každé uložen vedle trestu na svobodě (pro jehož ukládání platí absorpční zásada, je-li trestných činů jím ohrožených více) ještě trest peněžitý, takže trestný čin pouze peněžitým trestem ohrožený se vymyká absorpční zásadě. I kdyby tedy byly oba v úvahu přicházející trestné činy obžalovaného B. — přestupek podle § 477 tr. z. a případ, kde náhodou nedošlo k jednotnému projednání a rozhodnutí nemohl by soud při výměře trestu postupovati podle ustanovení §§ 34, 35, odst. 1 tr. z. (zásada absorpční), nýbrž musil by postupovati podle ustanovení § 35, posl. odst. tr. z. (zásada kumulační) a uložiti obžalovanému za zločin podle §§ 197, 200 tr. z. přiměřený trest na svobodě a vedle toho bez ohledu na tento trest ještě samostatný trest peněžitý za přestupek podle § 477 tr. z. Totéž musí pak platiti i pro souzený případ, kde náhodou nedošlo k jednotnému projednání a rozhodnutí o obou těchto trestných činech. Ani zde nemohl nalézací soud použíti při výměře trestu ustanovení § 265 tr. ř., zjednávajícího průchod absorpční zásadě, která se na souzený případ nevztahuje, a musil uložiti na zločin podvodu podle §§ 197, 200 tr. z. trest na svobodě, jaký odpovídal vině obžalovaného v tomto směru bez ohledu na předchozí trest peněžitý, uložený obžalovanému za přestupek podle § 477 tr. z., stejně jako by v opačném případě musil soud vynášející pozdější rozsudek za přestupek podle § 477 tr. z. uložiti obžalovanému samostatný peněžitý trest. Nalézací soud proto nepochybil, když při výměře trestu obžalovanému A. nepoužil ustanovení § 265 tr. ř. Zmateční stížnost státního zastupitelství bylo proto v tomto bodě zamítnouti jako neodůvodněnou. Podotknouti je, že podle toho, co uvedeno, pro poměr mezi trestem na penězích a trestem na svobodě nepřichází v úvahu zásada § 265 tr. ř., ledaže by šlo o případ porušení ustanovení § 8 zák. čís. 31/1929 Sb. z. a n., podle něhož nesmí doba náhradního trestu, uloženého vedle trestu na svobodě, převyšovati spolu s ním jeho zákonnou sazbu. Toto ustanovení však porušeno nebylo.

Čís. 6213.

Trestnost použití methylalkoholu při výrobě kosmetických prostředků (kolínské vody a francovky) podle zákona o potravinách čís. 89/1897 ř. z.